

PAŃSTWOWE
TEATRY
DOLNOSŁASKIE
W JELENIEJ GÓRZE

Sezon XX
1964/1965

Rok Szekspirowski 1564-1964

W. Szekspir

Otello

w Jeleniej Górze

Nr.: 248

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

DAVIDSON

MR. WILLIAM
SHAKESPEARES
COMEDIES,
HISTORIES, &
TRAGEDIES.

Printed according to the True Originall Copies.

LONDON
Printed by Isaac Iaggard, and Ed. Blount. 1616.

William Szekspir

1564—1964

Mała kronika życia i twórczości Wiliama Szekspira

O życiu Szekspira dochowały się bardzo skąpe wiadomości, które opierają się częścią na tradycji ustnej, częścią na nielicznych i dość ogólnikowych wzmiankach i zapiskach współczesnych.

Życie poety, urodzonego w epoce rozkwitu Renesansu, przypada na okres, w którym Anglia pod rządami Elżbiety (1558—1603), po rozluźnieniu starego porządku społecznego, przeżywała zmierzch feudalizmu i narodziny nowej siły politycznej — burżuazji. Epokę tę Marks nazywa „zorzą poranną ery kapitalistycznej”.

1564

Dnia 23 kwietnia w miasteczku Stratford nad Avonem urodził się Wiliam Szekspir (Shakespeare) jako najstarszy z sześciorga dzieci zamożnego kupca i rajcy miejskiego — Johna.

1571—1581

Od siódmego roku życia Szekspir chodził do szkoły początkowej, w której zaznajomił się z łaciną, wstępnymi wiadomościami z greki oraz poznał najważniejsze dzieła klasyków starożytności. Szkoły tej prawdopodobnie nie ukończył. Zżył się z piękną przyrodą okolic Stratfordu i poznał życie oraz poezję ludu, który później odegrał ważną rolę w jego twórczości. W latach chłopięcych Szekspir miał również sposobność przyglądania się od czasu do czasu przedstawieniom wędrownego teatru, który na gościnne występy zjeżdżał do Stratfordu.

1582—1583

W r. 1582 osiemnastoletni Szekspir żeni się z Anną Hathaway, córką bogatego chłopca. Z małżeństwa tego miał troje dzieci. Związek z Anną nie był zdaje się, zbyt szczęśliwy. Szekspir przebywał wiele

poza domem. Był ponoć bakałarzem. Około roku 1588 poeta znalazł się w Londynie, podówczas mieście o stu tysiącach mieszkańców. W pierwszych latach zajmował jakieś bardzo podrzędne stanowisko w teatrze znanego tragika Burbage, z czasem jednak wykształcił się na aktora i przede wszystkim pisarza dramatycznego.

W owych czasach istniały w Londynie tzw. teatry otwarte i zamknięte. W teatrach otwartych (budowanych na wzór okolonych galeriami dziedzińców w oberżach) przedstawienia odbywały się po południu. Publiczność tych teatrów stanowił przeważnie londyński lud. Teatry zamknięte (pod dachem), uczęszczane zasadniczo przez arystokrację, grywały w godzinach wieczornych przy świetle świec. Do znanych dramaturgów należeli wtedy: Marlowe, autor „Tragedii o doktorze Fauscie”, Tomasz Kyd, autor popularnej „Tragedii hiszpańskiej”, i Ben Jonson. W jednej z jego komedii, „Każdy w swoim charakterze”, wystąpił również Szekspir jako początkujący aktor.

Ówczesni aktorzy, traktowani przez prawo niemal jako włóczędzy, łączyli się w kompanie, którym patronował jakiś możny protektor. Do jednej z takich kompanii, zwanej „Sługami Lorda Szambelana” i grywającej w teatrach otwartych, przyłączył się Szekspir.

1591—1598

Twórczość dramatyczną rozpoczął Szekspir od historycznej kroniki w trzech częściach o królu Henryku VI oraz tragedii o Ryszardzie III. Píše następnie „Komedie omyłek”, „Poskromienie złoŹnicy”, i „Stracone zachody miłosne”. Musiał być już dość znanym aktorem i autorem, skoro znalazł dostęp do domu młodego miłośnika teatru, hrabiego Southamptona. Swemu protektorowi dedykował napisane w latach 1592 i 1593 poematy „Wenus i Adonis” oraz „Lukrecję”. Te poematy zdobyły mu w sferach artystycznych większą popularność niż twórczość dramatyczna. Ze wzrostem sławy poprawiła się

i sytuacja materialna poety. Szekspir kupuje dom w Stratfordzie, a w r. 1596 uzyskuje dla siebie i zbankrutowanego ojca szlachectwo (w herbie sokół ze złotą włócznią w szponach i dewizą: *non sans droict* — nie bez prawa). W związku z zamknięciem teatrów z powodu zarazy Szekspir porzuca chwilowo dramat dla poezji lirycznej, tworząc w latach 1595—1597 serię stu pięćdziesięciu czterech sonetów.

1599—1601

W r. 1599 „Kompania Lorda Szambelana” zajmuje nowy teatr na prawym brzegu Tamizy, „The Globe” („Pod Kulą Ziemską”). W jego repertuarze pojawiają się nowe sztuki Szekspira: „Romeo i Julia”, „Ryszard II”, „Sen nocy letniej”, „Juliusz Cezar” i kilka komedii. „Ryszardem II” jako zagwiał buntu chciał się posłużyć w r. 1601 hrabia Essex, usunięty w cień faworyt królowej Elżbiety. Jego przyjaciele, m. in. hr. Southampton, zmusili zespół Szekspira do odegrania tragedii, ale masy ludowe, jakby przeczuwając, że obalenie królowej może spowodować nawrót feudalizmu i nowe walki magnatów o tron — nie dały się sprowokować. Z rozkazu królowej uwięziono Essexą i ścięto. W proces wmieszany był prawdopodobnie i Szekspir, choć w buncie Essexą stał niewątpliwie po stronie monarchii. W twórczości Szekspira okres od r. 1590—1601 badacze nazywają okresem optymistycznym. Zaczawszy działalność dramaturga w atmosferze entuzjazmu dla renesansu, poeta wyraża bujność jego życia w tryskających humorem komediach, a jednocześnie w serii kronik dramatycznych opowiada się za monarchią absolutną i zwalcza przeżytki feudalizmu.

1602—1613

Po śmierci Elżbiety (1603) król Jakub I bierze pod swoją opiekę „Kompanię Lorda Szambelana” nadając jej nazwę „King's Men” („Sług Królewskich”). W tymże roku Szekspir wystąpił po raz ostatni jako aktor teatru „Globe” w sztuce Ben

Jonsona „Sejanus”. Lata od r. 1601—1608 cechuje załamanie się wiary poety w młodsze ideały. Konfrontacja humanistycznych dążeń z praktyką rodzącego się kapitalizmu przynosi gorzki plon w postaci wielkich tragedii „Hamlet”, „Otello”, „Król Lear” i „Makbet”. Okres ten nosi miano tragicznego. Ostatnie czterolecie w twórczości Szekspira to ucieczka w świat romantycznych baśni i odzyskanie wiary w człowieka i postęp. Wyrazem tego odrodzenia ideałów poety jest przede wszystkim „Burza”, a także „Cymbelin” i „Opowieść zimowa”. Jest to więc w jego twórczości okres romantyczny.

1614—1616

Około roku 1614 Szekspir opuszcza Londyn przenosząc się na stałe do Stratfordu, gdzie — po dwudziestopięcioletnim pobycie w stolicy — spędził ostatnie dwa lata życia. Zmarł dnia 23 kwietnia 1616 r. W miejscowym kościele parafialnym na grobowcu poety widnieje czterowiersz, podobno napisany przez samego Szekspira:

O przyjaciele, na Jezusa rany,
Proch uszanujcie tutaj pogrzebany.
Błogosławieństwo przyjaznej mi duszy,
A klątwa temu, kto kości me ruszy.

Spora część utworów ukazała się za życia Szekspira w osobnych, na ogół bardzo niekompletnych, a w kilku wypadkach nielegalnych wydaniach. Wydanie zbiorowe ogłoszono w r. 1623 z wierszowaną przedmową Ben Jonsona oraz portretem autora.

* * *

Do Polski Szekspir dostał się dość późno. Pierwsze próby przekładów — niestety nie z oryginału, ale z tłumaczeń względnie przeróbek niemieckich i francuskich — pojawiają się w epoce stansławowskiej. I tak monolog Hamleta tłumaczy Trembecki, a Bogusławski wystawia we Lwowie (1797) tragedię o Hamlecie we własnym przekładzie z niemieckiej przeróbki. Pierwsze zbiorowe wydanie Szekspira, w dokonanych z oryginału

przekładach Koźmiana, Paszkowskiego i Ulricha, ogłasza Kaszewski (1875—1876). W latach 1894—1895 ukazuje się całkowity przekład Szekspira pióra Ulricha, a jednocześnie w wydaniu Biegeleisena pojawiają się nowe nazwiska tłumaczy: Kasprowicza, Langego, Porębowicza i Rossowskiego.

150 lat temu i dziś

„Burzliwe z przyrodzenia namiętności, krew prawdziwie afrykańska z szlachetnym i wyniosłym połączone umysłem, głębokie uczucie miłości, zaufanie bez granic położone w skrycie zdradzającym przyjacielu, najoczywistszym na pozór dowodem usprawiedliwiona nieszczęśliwa zazdrość, morderstwo kochanki, niewczesne odkrycie jej niewinności, rozpacz i samobójstwo. Z drugiej strony niewinna prostota, wdziek młodości i cnoty, serce czyste i poświęcone tkliwości, niedoświadczenie i wypływająca z niego nieprzezorność, zbyt trudna dla słabego stworzenia walka dwóch równie drogich obowiązków, zupełne oddanie się przedmiotowi uwielbionemu i litość dla nieszczęśliwego współzalatnika, przecucie zgonu nieszczęsnego i śmierć z rąk kochanka, okrutna i niespodziewana — oto są rysy znamionujące dwie role znaczniejsze w tej tragedii, role Otella i Heldemony. Obie piękne, obie godne twórczego geniuszu Shakespera, obie grane na scenie naszej z dokładnością niepospolity talent dowodzącą.”

O czym tu mowa? Czyżby o „Otellu”? Wskazywałoby na to imię bohatera, jedyne w dramaturgii światowej, potwierdzało nazwisko autora. Ale kto zacz Heldemona? A to znów zmienione, zgodnie z ówczesną modą, imię bohaterki, Desdemony. Mowa bowiem istotnie o przedstawieniu „Otella” w Warszawie w 1815 r. „Otella” grano wówczas według tekstu przerobionego i przystosowanego do klasycystycznych gustów publiczności z przełomu XVIII i XIX wieku.

Nieporozumień i niejasności jest tu zresztą znacznie więcej. W spektaklu war-

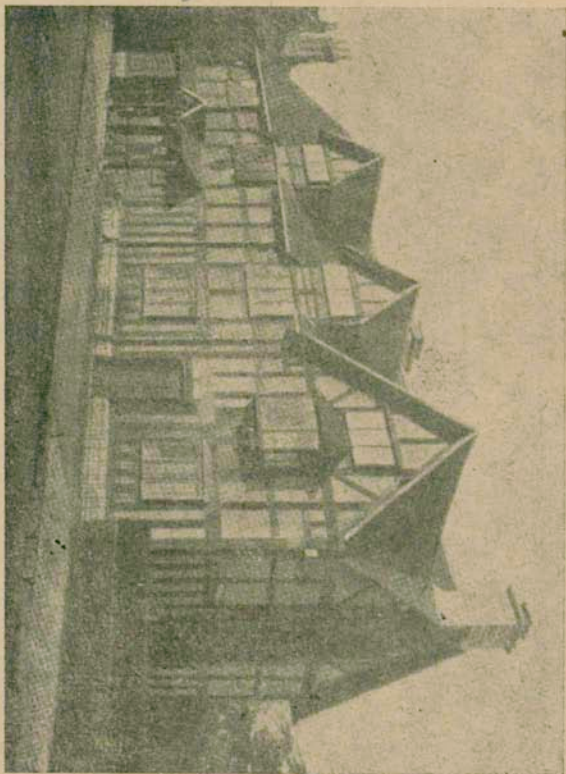
szawskim nie ma w ogóle Jagona. Za to autor przeróbki, pisarz francuski p. Ducis uważał za konieczne uzupełnić bujny świat szekspirowski i wprowadził do sztuki postacie nieistniejące w oryginale: niejakiego Loredana, syna doży, któremu — rzecz jasna — każe nieszczęśliwie kochać się w Heldemonie, poza tym jeszcze Hermancję, której powierza rolę piastunki i powiernicy Heldemony. Dzięki takim zabiegom rzecz cała zmienia charakter; jak łatwo wnieść z przytoczonego opisu — „Otello” zamienia się w dość płaską i sentymentalną tragedię nieporozumień między kochankami. I aby zgodność z ówczesnymi kanonami estetycznymi była zupełna Heldemona ginie „ugodzona pugi-
nałem”, bo uduszenie byłoby faux pas.

Jeśli cytujemy tę recenzję warszawskich X-ów, najbardziej oświeconych krytyków teatralnych początków XIX wieku, to nie dla samej tylko pikanterii, ani też dla rozrywki historyczno-teatralnej, czy literackiej. Jest to jeden z zachowanych dowodów rozumienia Szekspira w tej epoce.

Czy tylko w Polsce? Przecież omawiane przedstawienie „Otella” znalazło się u nas niejako z drugiej ręki, przez Francję. Osiński i Bogusławski przełożyli sztukę z francuskiej adaptacji p. Ducisa, który zajmował się przeróbkami dzieł Szekspira. W ten sposób przykrawano wówczas dzieła Szekspira w Europie, tak go kastrovano, wygładzano i cenzurowano. Nie z uwagi na cenzurę polityczną, ale ze względu na modę, na cenzurę obyczajową i estetyczną.

Od tamtych czasów minęło półtora stulecia. Zmieniło się co nieco na tym najlepszym ze światów. Ludzkość zdobyła nieco doświadczeń, które... zbliżyły ją do prawdziwego Szekspira. Rzecz osobliwa: im dalej od Szekspira w czasie tym bliżej jego prawd, jego widzenia świata. I sprawa, która nas najbardziej nęka to ciekawość jego świata, który wydaje się nam diabelnie bliski, zrozumiały.

Wiadomo — każda epoka czyta Szekspira inaczej, każda szuka w nim czego innego. Szekspirolog radziecki Morozow

Dom Szekspira w Stratford nad Avonem

ROK SZEKSPIROWSKI 1564 — 1964

PAŃSTWOWE TEATRY DOLNOŚLĄSKIE

w Jeleniej Górze

Dyrektor i kierownik artystyczny — Danuta Bleicherówna

Wiliam Szekspir

OTELLO

(Otello the Moor of Venice)

Tragedia w 5 aktach

Przekład: Krystyna Berwińska

Scenografia
JOANNA BOGUSŁAWSKA

Reżyseria
DANUTA BLEICHERÓWNA

Opracowanie muzyczne
BOGDAN DOMINIK

Współpraca
JACEK MEDWECKI

Inspicjent
WŁADYSŁAW SAWKO

Sufler
K. ŚWIĘTOCHOWSKA

Układ pojedynków
MARIAN WIŚNIEWSKI

PREMIERA 19 WRZEŚNIA 1964 R. W JELENIEJ GÓRZE

OSOBY:

Doża wenecki	— ANTONI KOSSOWSKI
Brabancjo, senator	— MICHAŁ LEŚNIAK
Inni senatorowie	— STEFAN MIEDZIŃSKI LEON ŁABĘDZKI STANISŁAW POSIADŁOWSKI
Gracjano, brat Brabancja	— KAROL CHÓRZEWSKI
Lodowiko, krewny Brabancja	— BOGUSŁAW KOZAK
Otello, Maur królewskiego rodu na służbie Wenecji	— PAWEŁ BALDY
Kasjo, jego porucznik	— ZYGMUNT TADEUSIAK
Jago, jego chorąży	— CYRYL PRZYBYŁ
Rodrygo, wenecki szlachcic	— ZBIGNIEW BOJARCZUK
Montano, były gubernator Cypru	— JACEK MEDWECKI
Blazen, służący Otella	— EDWARD SZTEJ
Desdemona, córka Brabancja i żona Otella	— BARBARA MEDWECKA
Emilia, żona Jagona	— ELŻBIETA TROJANOWSKA
Bianka, kochanka Kasja	— SABA JASIELSKA

Marynarz, Goniec, Herold, Urzędnicy, Szlachta, Muzykaneci, Kurtyzany, Służba.
Rzecz dzieje się w Wenecji i w porcie morskim na Cyprze.

Kierownik techniczny
MIECZYŚLAW KULCZYK

Kierownik sceny
TADEUSZ TEKIELA

Brygadier sceny
JAKUB TEKIELA

Światło
WALERIAN STOLARCZYK

Rekwizytor
RYSZARD WOJNAROWSKI

Kierownicy pracowni:

krawieckiej
IRENA NOWAKOWA

stolarskiej
FRANCISZEK NOWAK

perukarskiej
JÓZEFA GRABOWSKA

szewskiej
ALEKSANDER DRAL

malarskiej
HELIODOR JANKOWSKI

tapicerskiej
WIKTOR GODYŃ

modelatorskiej
HENRYK MOTEKAT

elektrotechnicznej
BENEDYKT ZIENTALAK

zdjęcia
EMIL LONDZIN

znajduje w „Otellu” humanistyczną afirmację równości rasowej. Fakt, że Otello jest czarny jest dla niego dowodem demokratycznych poglądów Szekspira. Jest to niewątpliwie uproszczenie, ale pogląd w zasadzie słuszny. Potwierdziło go przedstawienie w łódzkim Teatrze Domu Wojska w 1948 roku, reżyserowane przez Henryka Szletyńskiego, które brzmiało jako zwycięstwo nad przesadami rasowymi.

Wydaje się jednak, że jest to zubożenie „Otella”. Problematyka bowiem tej tragedii jest o wiele bogatsza, o wiele szersza. Rzecz jasna, że kolor skóry Otella znaczy wiele, ale znaczy niewątpliwie więcej, niż problem rasy. Wydaje się, że Szekspir, który w gwałtownym skrócie zawiera wiele spraw — w postaci Otella zamyka problem obcości, problem alienacji przymusowej. Otello jest czarny, by od razu podkreślić jego obcość w środowisku Wenecjan, jego wyróżniającą się odmienność. I na tej odmienności buduje Szekspir całą tragedię. Jan Kott słusznie dostrzega, że jest to nadto tragedia czarnego kondotiera, czyli człowieka, któremu się płaci, który walczy za pieniądze. A więc człowieka całkowicie wyobcowanego ze środowiska, który — mimo, że doszedł do najwyższych stanowisk w państwie — musi nieustannie czuwać, by mu się nie powinęła noga, bo zbyt wielu jest takich, którzy mu ją chcą podstawić.

Szekspir wprowadza Otella na scenę w sytuacji, która od razu wszystko wyjaśnia: mamy do czynienia ze zbawcą ojczyzny. Jest to jedyny człowiek zdolny uratować państwo przed inwazją. I dlatego tylko Brabancjo szybko przechodzi do porządku nad skandalem, zawartym w donosie Jagona: „w tej chwili właśnie czarny brytan tryka białą owieczkę waszą”. Interes państwa, niebezpieczeństwo własne każe mu przełknąć tę pigułkę. Ale więźnie mu ona w gadle.

Myślę, że samopoczucie Otella da się w pewnej mierze porównać z sytuacją Żyda w czasie okupacji. Nie wygląd, czy kolor skóry, żadne znamiona szczególne, ale sam fakt napiętnowania społecznego tego człowieka przez okupanta czynił z niego

istotę nieustannie czujną, nieustannie wietrzącą podstęp, czy zdradę. Tak właśnie, jak zachowuje się Otello.

Być może doświadczenia nasze jeszcze bardziej zbliżyły nas ku Szekspirowi pełnemu, ku pełnej prawdzie jego dzieł. Ale nie urzekajmy się naszymi odkryciami i nie sądźmy, że są to sprawy wyjątkowe. Wszystko to już było. Wszystko to jest tak stare, jak zdrada niewieścia.

Posłuchajmy jeszcze raz Szekspira. W słynnej scenie po piosence o wierzbie Desdemona pyta swojej służebnej Emilii, żony Jagona, czy są kobiety, które zdradzają swych mężów w tak nieczny sposób, jak to jej zarzucił Otello i czy ona Emilia mogłaby to zrobić, choćby za cenę dóbr całego świata. Emilia odpowiada:

— Nie wierzę, bym nie mogła tego zrobić, a potem odrobić. Pewnie, nie zrobiłabym takiej rzeczy za pierścioneł, ani za sztukę muślinu, ani za suknie, halki czy czepki, ani za jakiekolwiek drobiazgi, ale za cały świat! O któraż by nie przypawiła rogów swemu mężowi, aby go uczynić monarchą?

Desdemona — Niech zginę marnie, gdybym popełniła taką ohydę, choć za cały świat!

Emilia — Ech, ten grzech jest grzechem tylko w oczach świata, a gdybym już za swoje trudy została panią całego świata, to cóż łatwiejszego jak w swoim własnym świecie z grzechu zrobić cnotę?

Sceptycyzm i ironia z jaką ta prosta kobieta ocenia moralność współczesnego jej świata — jest najsurowszym osądem rzeczywistości i niejako wnioskiem moralnym całej sztuki. Wszystko jest względne na tym świecie — zdaje się mówić Szekspir ustami prostaczka. Świat toczy się dalej, i „to są normalne dzieje”.

Zawsze jednak wracać będziemy do Szekspira i szukać u niego odpowiedzi na nękające nas problemy.

Andrzej Wróblewski

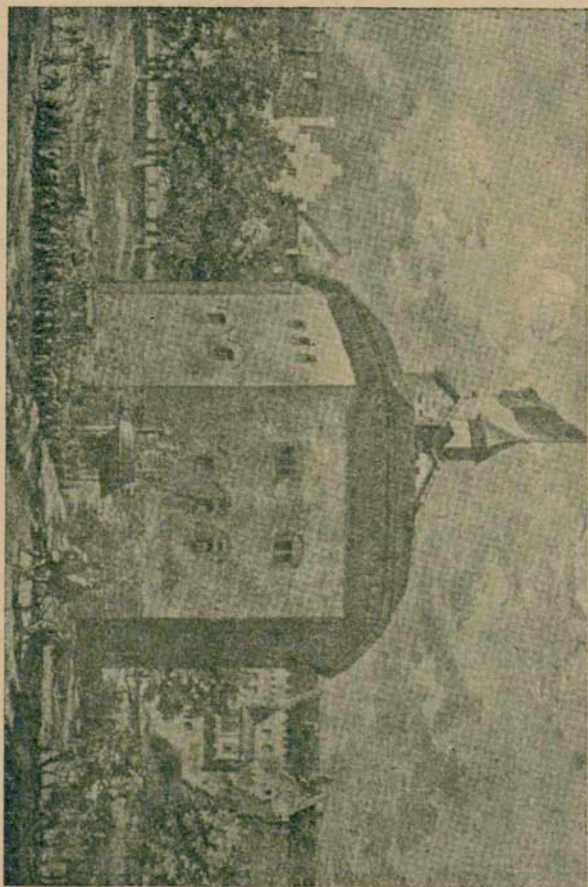
SONET XCVI

Ci, którzy mogą krzywdzić,
 lecz krzywdy nie czynią
Ni rzeczy, w których udział
 inni im zadają,
Którzy nieporuszeni jak głązy pustyni,
Obcy pokusom, chłodni, innych rozpalają,
Ci z woli niebios słuszną ich łaskę
 dziedziczą,
I wszystek skarb natury biorą
 w posiadanie:
Ci jeno są panami własnego oblicza,
Inni służą, ze stołów biorąc, co zostanie.
Wiośnie przecie i latu każdy kwiat
 jest słodki.
Chociaż dla siebie jeno żyje i umiera;
Lecz jeśli go robactwo lub zaraza dotknie,
Mech każdy, chwast najlichszy
 prześcignie go nieraz.
Słodycz łącno się psowa i kurczy
 boleśnie;
Lilie gnijąc cuchną ohydniej niż pleśń.

SONET CXXI

Lepiej złym być niż złego doczekać
 się sławy,
 Skoro występni cnotę występkiem
 mianują:
 Nie to, co czuję, spokój zakłóca mi cały,
 Lecz to, co inni we mnie rzekomo
 znajdują;
 Czemu mrugać ma do mnie czyjeś
 sprośne oko,
 Rozpoznając, iż kipi we mnie krew,
 nie woda?
 Po co słabi słabości me szpiegują? Po to
 By za złe uznać wszystko, co mnie
 się podoba?
 Jestem więc tym, czym jestem;
 ci zaś, którzy mierza
 W moje wady rzekome, własne liczą
 grzechy:
 Bijąc we mnie, być może, sami
 się uderzą;
 Nie chcę jednak ich myślom dostarczać
 uciechy.
 Chyba iż zło w teorii ogólnej przyjmują:
 Żli są ludzie i w złości nad złymi panują.

Jerzy S. Sito

Teatr „The Globe”

Utwory dramatyczne Szekspira

Daty powstania dramatów są oczywiście datami przybliżonymi i opierają się na najnowszych dociekaniach biografów Szekspira.

„Henryk VI cz. I—III (King Henry the Sixth) — 1590—1591; „Ryszard III” (King Richard the Third) — 1592; „Komedia omyłek” (The Comedy of Errors) — 1592; „Tytus Andronikus” (Titus Andronicus) — 1593; „Poskromnienie złoŹnicy” (The Taming of the Shrew) — 1593; „Dwaj panowie z Werony” (The Two Gentlemen of Verona) — 1594; „Stracone zachody miłosne” (Love’s Labour’s Lost) — 1594; „Romeo i Julia” (Romeo and Juliet) — 1595; „Ryszard II” (King Richard the Second) — 1595; „Sen nocy letniej” (A Midsummer Night’s Dream) — 1595; „Król Jan” (King John) — 1596; „Kupiec wenecki” (The Merchant of Venice) — 1596; „Henryk IV” cz. I—III (King the Fourth) — 1597—1598; „Wiele hałasu o nic” (Much Ado about Nothing) — 1598; „Henryk V” (Henry the Fifth) — 1599; „Juliusz Cezar” (Julius caesar) — 1599; „Wesołe kumoszki z Windsoru” (The Merry Wives of Windsor) — 1599; „Jak się wam podoba” (As You Like It) — 1600; „Wieczór trzech króli” (Twelfth Night, or What You Will) — 1601; „Hamlet” (Hamlet, Prince of Denmark) — 1601; „Troilus i Kressyda” (Troilus and Cressida) — 1602; „Wszystko dobre, co się dobrze kończy” (All’s Well that Ends Well) — 1602; „Miarka za miarkę” (Measure for Measure) — 1604; „Otello, the Moor of Venice” — 1604; „Makbet” (Macbeth) — 1605; „Król Lear” (King Lear) — 1605; „Antoniusz i Kleopatra” (Anthony and Cleopatra) — 1606; „Koriolan” (Coriolanus) — 1607; „Tymon Ateńczyk” (Timon of Athens) — 1608; „Perykles” (Pericles, Prince of Tyre) — 1608; „Cymbelin” (Cymbeline) — 1609; „Opowieść zimowa” (The Winter’s Tale) — 1611; „Burza” (The Tempest) — 1611; „Henryk VIII (King Henry the Eighth) — 1613.

Pierwsze wydanie „Otella” ukazało się w r. 1622. Tekst najpoprawniejszy zawiera jednak wydanie zbiorowe z 1623 r. Za datę powstania tragedii uchodzi rok 1604.

Głównym źródłem fabuły „Otella” jest nowela włoska Giralda Cintio, zawarta w zbiorze „Hecatommithi” (1565). Na język polski tłumaczyli „Otella” A. Chomiński, J. Paszkowski, S. Kluczycki, L. Ulrich, Z. Siwicka i K. Berwińska.

Joanna Bogusławska: projekt dekoracji
do sztuki „Otello”.

Państwowy Teatr Dolnośląski w Jeleniej Górze rozpoczął swą działalność w niespełna kwartał po wyzwoleniu.

W sierpniu 1945 r. odbyła się inauguracja sezonu sztuką A. Fredry „Zemsta” w reżyserii Stefanii Gintel-Domańskiej i dekoracjach Stanisława Jarockiego.

W skład pierwszego zespołu wchodził: Danuta Cwynarówna, Kazimierz Dejmek, Stefania Domańska, Wiktoria Felczyńska-Ogińska, Antoni Felczyński-Odrowąż, Adam Hanuszkiewicz, Ignacy Machowski, Sławomir Misiurewicz, Jerzy Sobieraj, Jerzy Szpunar, Tadeusz Turkiewicz, Mieczysław Ziobrowski oraz pracująca w administracji do dziś Irena Turalska.

* * *

Cena 2.— zł